

LA CAMPANA DE GRACIA

COSTUMS DE BARCELONA.—FILANTROPIA Y DIVERSIO.

ALS LECTORS.

Lo número del dissapte passat va ser agotat en pocas horas. Varem fer á corre-cuita una segona edició y també la varem agotar. De modo que per poder servi 'ls pedidos hem hagut de fer una tercera edició. Com es natural, aquest éxit ens ha fet obrir l' ull. Guanyar diners y fer enfadar als progressistas son duas cosas que 's han d' aprofitar. Ab aixó, aquí tenen un número extraordinari, que 'ls farà riurer molt. Are ja 'ls he avisat, que no 'ls agafi d' improvís y que de tant riurer no 's reben tin.

UN' ALTRA ADVERTENCIA.

Aconsellem als lectors de fora ciutat que tingan lo propósit de venir á veurer festas á Barcelona, que no s' apressurin. Espérintse per las firas y allavoras lo viatge será aprofitat. Si vinguessen are, quedarian xasquejats completament.

ENCARA UN' ALTRA ADVERTENCIA.

Aquesta va pe 'ls de dintre ciutat. Alguns arcaldes de barri, tal vegada fentse eco de órdenes de gent mes grossa, n' envian als vehins perque il-luminin sos balcones y fatxadas lo dia que arribi don Amadeu. Aconsellem als lectors que no fassin cas de semblants órdenes, que no hi ha dret á dar y que obrin com forme 'ls dicti la conciencia.

MES ADVERTENCIA.

Aquesta si qu' es la última. Hem publicat 10 fullas del PROCES DE LA COMMUNE, que ha obtingut una gran acceptació.

Avans del diumenje publicarem las fullas 11 y 12.

Procurin adquirir aquesta obra avans de que s' acabi, perque després aumentarem lo preu. No 'ns cansarem de advertirlos, perque després no diguin que 'ls enganyem.

A DALT Y A BAIX.

¿Qué passa á dalt? ¿Qué passa abaix? A dalt tot es alegría, abaix tot es tristesa; á dalt tot es faust, gloria, riquesa, ostentació: abaix tot es malestar, miseria, penuria, desconsol.

A dalt tot es moviment, gatsara, bullici, alegría: abaix tot es quietut, silenci, tristesa.

¿Qué passa á dalt?

Pregunteuho al gobernador civil, als arcaldes, al ajuntament gamindich, als diputats provincials bernardins; pregunteuho al capitá general y á tots los brigadiers y oficials del exercit; pregunteuho als arcaldes de barri.....

Tothom fa preparatius.

L' un té la casaca á ca 'l sastre perque li posi á la moda, l' altre 's fa posar mitjas solas y talons á las botinas de xarol, que ben fregadas y ab una mica de llar encara poden ben anar; aquet 's fa fer un sorgit á las calsas per una surgidora que 'ls fa de modo que no 's coneixen; aquell ha portat un parell de guants á rentar; aquell de mes enllá s' afaita y 's posa polvos d' arros á la cara, allí n' hi ha un que 's pentina las patillas, allí n' hi ha un altre que 's posa cosmetich per fer un xich de goig: tothom se prepara. Las criadas fan dissapte, molts progressistas han llogat domassos, n' hi ha que fan emblanquinar tota la casa.

¿Qué passa? ¿Volen dirme lo que passa á dalt?

He sentit á dir que s' están preparant luxosos cotxes, que hi haurá grans balls, suntuosas festas en certs salons y que 's celebrarán espléndits refrescos y dinars...

¿Qué passa á dalt?

Passa que 'ls progressistas se preparan per

celebrar la seva festa major, passa que la gent del progrés no sab lo que li passa, passa que 'ls puros 's tornan boigs d' alegría... ¡passa que 'l rey vé!

¿Qué passa abaix?

Allí veig una pobra dona que porta un criatura mitj despullada en sos brassos: una y altra son duas víctimas de la miseria. La mare no té per viurer, ni forsas per amamantar á la seva filla, y va per aqueixos carrers per veurer si la societat que la té esclava se vol compadir de sa sort, protegintla, amparantla, donantli medis per viurer...

Allá veig un grupo d' homens que no treballan: no tenen feina. Los seus amos s' han fet ríchs y are, quan ja han reunit sas riquesas, han conegut que ab l' actual reforma arancelaria era impossible seguir treballant y s' han retirat á descansar...

¿Qué passa allí? Han portat á la farmacia de la vora un pobre home, descals y mal vestit, que ha sigut atropellat per una luxosa carretela que á tota pressa 's dirigia á la estació del ferro-carril. Lo cotxero ha avisat, lo vell no ha pogut anar tant depressa com lo cotxe... y ¡ha sufert un gran atropell!...

¿Qu' es alló que portan aquells dos homens? Una llitera... ¡y mes aball ne portan un' altra! Son dos desgraciats los que van dins y que son conduits al hospital. L' un no té res: es sencillament que s' acaba de morir de fam; un cop en l' hospital li donarán cordial, l' alimentarán de poch en poch, y quan estiga reanimat lo donarán d' alta y tornarà á sortir al carrer á probar las delicias de la miseria. Si 's torna á posar malalt, lo tornarán á dur á l' hospital y *pax christi*.

L' altre es un infelis que treballaba en las obras del port y li ha caigut una pedra sobre 'l pit... ¡Probablement morirá! ¡Pobre home! Ja se sab: contingencias del treball...

¿Qui son aquells homens? Ahir anaban com nosaltres y avuy ja van diferentment vestits!.. ¿Com? Un d' ells es conegut meu. Lo vaig á saludar:

—Adeu Joan.

—¡Adios paisano...!

¡M' ha dit paisano...!

¡Desgraciats! Ja han passat á ser propietat dels tirans. Ja no están al servey de la patria, ni de la familia, ni del treball...

¿Pero que passa abaix?

Allí veig passar un grupo de noys ben uniformats... Son albergats d' un establiment de beneficencia. La major part de ells no tenen pares y 'ls q'ie 'n tenen, se troban allí perque han hagut de fugir de la miseria...

Donchs ¿que passa abaix?

Pasa que ningú 's recorda dels de abaix, passa que la miseria y 'l malestar aumentan cada dia y ningú 's preocupa d' aquets grans mals; passa que mentres 's malgastan diners en festas, los obrers se moran de fam; passa que mentres uns van en luxosas carretelas pagadas ab diner del poble, lo poble apenas pot anar calsat; passa que mentres se preparan grans lluminarias, molta gent se 'n ha d' anar al llit á las foscas; passa... passa qu' encara no s' ha realisat la revolució política precursora de la revolució social!

X.

BATALLADAS.

Diu lo *Gil Blas*: La Iberia fa saber que don Victor Balaguer no ha anat á Barcelona á fabricar entusiasme. Y ho creyem. Després de tants anys, ¿s habia de ficá 'l senyor Balaguer

en una industria que li es completament desconeguda?

Home... ni tant ni tant poch.

La *Época* de Madrid está tota assustada perque 'ls inglesos donan 100 franchs mensuals als refugiats de la *Communa*.

Si li sab greu que s' hi posi fullas.

Ens han assegurat que per las festas reals que 's preparan, se tracta de guarnir d' una manera molt vistosa lo carrer del Ases.

Sembla que 's tracta de iluminar lo port, una de las nits en que don Amadeu 's trobi en Barcelona.

També 's parla molt y ab grans preambuls de la festa marítima que en lo referit port tindrá lloch una nit, durant las firas.

Tant se parla de festas del port, que quasi tenim ganas de demanar al general Gaminde que 'ns fassi portar á pasar una mesada al ponton.

GONZALEZ BRABO.

Gonzalez Brabo ha mort. Tant de be li ha fet Deu. Per lo que hi feya en aquet mon...

Ab la mort d' en Gonzalez Brabo no hem perdut res.

No solsament no hem perdut, sino que fins hi hem guanyat.

Diuen: era un talent.

Sí, pero era un talent que no barrinaba sino quina 'n podia fer per medrar ell y fer desgraciada á la pobra Espanya. De talents com lo d' en Gonzalez Brabo... ¡Deu nos en quart!

Molts dirán: la memoria d' un mort deu ser respectada... Aquesta gent de la *Campana* es cruel, ¡no respecta res!...

May hem sigut d' aquesta opinió.

La historia dels homens no deu ser may olvidada. Si l' home honrat aspira á que sa memoria siga benhedida per tothom. ¿quina recomensa mereix l' home que té una historia plena de tacas? ¡La maledicció de la posteritat!

Espanya no ha pogut olvidar may á Olivares ni á Godoy. Tampoch podrá olvidar may á Gonzalez Brabo.

X.

BATALLADAS.

Lo moviment carlista ha de tenir lloch demá, dia 9.

De modo que demá á n' aquestas horas ja s' haurán aixecat... del llit casi tots ells. Y diem casi tots perque be n' hi deurá haber algun de malalt...

Sino que com tenen tanta fé ab Deu y ab los trabuchs qu' han de rebrer, avans d' aixecarse han d' anar á combregar.

¿Ab rodas de molí?

Los carlistas diuen qu' han de rebrer armas.

Lo que rebrán, si fan 'l ximple anant á buscar lo que no tenen, deurá ser una seria pallissa.

Vegin si fan pó 'ls carlins, que ni 'ls progressistas 'ls han temut.

Mentres tractaban de da 'l crit de guerra 'l govern 'ls ha amnisiat.

La fábrica d' esperit públich d' en Ruiz Zorrilla va be.

Llegeixint tots los telégramas oficials que aquestes dias publica la premsa y veurán: *S. M. el Rey ha llegado á... habiendó sido recibido con grandes muestras de entusiasmo.*

—¿Que hi fan en la casa de la ciutat, qu' hi vist que la estaban arreglant?

—Res, com ha de vení 'l rey, hi posan mitjas solas y talons.

Un tal senyor Rodriguez, progressista sagastí, ha fet un escrit en un diari de Madrid, aconsellant á n' en Ruiz Zorrilla que deixi la poltrona y la cedeixi á n' en Sagasta.

Home, no; no ho fassi pas. ¡No 'n caldria d' altre.

¡Ja estém prou ensagastats!

Es que vosté, senyor Manel, ho fa tant malament com pot, pero lo qu' es l' altre... l' altre ho fa tant malament com sab.

En Sagasta ha desmerescut molt del meu concepte.

Jo 'm creya ben bé que al veurers sense cartera s' hauria mort de la rabiada, ó quan menys que s' hauria posat malalt de gravetat.

Pero res, res. Ell segueix tant fresch y tant gras com sempre, en disposició de tornar á ser ministre.

Los que 's pensan que 'l poble de Barcelona victorejará á don Amadeu van equivocats.

Lo poble catalá suspira per la República; la vol y no parará fins que la tinga. ¿Com podrá donchs victorejar al representant del principi qu' ell mes odia: lo principi monárquich?

No, no espereu las nostras aclamacions, lo nostre entussiasme.

Veurem las vostras festas al costat de las nostras tristesas; veurem lo vostre luxu y 'l compararem ab la nostra miseria; veurem lo vostre faust y 'l posarem al costat de la nostra sobrietat.

Y tot aixó ho farém callant. Si, callarém, estarém silenciosos, impasibles. ¿Perqué? Perque lo silenci dels pobles es la millor llissó pe 'ls reys.

—Home, en Tarragona no hi ha gaires cotxes y per las festas reals ne necessitariam uns quants. De llogarne deu ¿quant ens ne faria pagar?

—¿Caballs y tot?

—Si, senyor.

—Donguintmen... mil duros.

—¿Y sense caballs?

—¿Que ja 'n tenen de caballs de tiro en Tarragona?

—No senyor, pero hi tenim alguns progressistas que 'ns treuran del apuro...

LO VIATJE DE DON AMADEU.

No estém per brochs. La *Gaceta* esplica las ovacions á la seva manera, á gust y satisfacció de Don Manel Ruiz Zorrilla, y nosaltres no 'n volem fer cas. Lo pa pa y 'l vi vi.

Aném, donchs, á dir la veritat sobre 'l viatge real, advertint que publicarem sols noticias pasadas per un cedás y que aquet cedás no será la *Gaceta* ni 'l *Gobern civil*.

Las nostras noticies d' Albacete son molt diferentas de las que ha fet saber á la Espanya ab honra lo president del consell de ministres.

En Albacete, Don Amadeu ha sigut rebut y aclamat per la gent oficial. Aparegueren adornats é illuminats no mes que los edificis públichs. Los particulars aparegueren com si res hagués suchsehit.

Lo recibiment de Valencia també ha estat molt gran. Estigueren adornats tots los edificis públichs y la *Tertulia progressista*. Los demás edificis..., ¡com si tal cosa!

Al anar don Amadeu á la Catedral de Valencia, lo clero no va sortir, com habia promés, á rebre'l; per aquet motiu, sense baixar del caball, va passar de llarch y 's dirigi á la iglesia dels Desamparats.

Se coneix que 'ls canonjes de Valencia deuen haber deixat mes de una y de duas vegadas, á algun conegut, á la *lluna de Valencia*.

Don Amadeu va regalar á la mare de Deu

dels Desamparats son rellotje d' or. ¿Un rellotje...? ¿Que 'n farà la mare de Deu de un rellotje...?

¡A n' ella ray! ¡Totas las horas li deuen ser bonas!

¡Coincidencia! Don Amadeu reb un desaire en la Catedral de Valencia y 's dirigeix á la iglesia de la Mare de Deu dels Desamparats.

Al visitar lo rey la Iglesia dels desamparats, no va trobarhi mes que un capellá.

Debia ser un capellá de missa d' onse.

Ab lo desaire dat al rey pe 'l clero de la Catedral de Valencia, qui hi ha sortit guanyant ha sigut la Mare de Deu dels Desamparats. Are ella podrá saber quin hora es, té.

Aixis reb á don Amadeu de Saboya la *Federació valenciana*:

«Vinga eix estranger; será rebut com á tal y eñ lo nostre amarch silenci comprendrá lo acibarada, lo esquilmada, lo saquejada que 's troba la nostra nació.

Diu la *Igualdad*:

«De tal modo se 'ls ha pujat al cap l' entussiasme als progressistas de Valencia, ab motiu de la visita de son rey, que tots semblan escapats de un hospital de boigs.

Han emblanquinat las parets de Llotja, fen perdre ab aquesta ocurrencia verdaderament progressista, son carácter de severa antigüetat á n' aquell gótic edifici.

Están ensajant á una comparsa de cigarrras perque presentin flors al fill de Víctor Manel.

A perill ds quedarse sense manjar, axecan á cada pas archs de fullaraca verda, y algú ha arribat á proposar que s' envihi á don Amadeu la carrosa de la *professó del Corpus* perque fassi en ella la seva entrada triunfal. En fi, quan de ridicul se puga veurer en una opera bufa s' ha ocorregut als socios de la tertulia progressista de Valencia...

BATALLADAS.

Sabem que don Victor Balaguer va ser objecte d' uua ruidosa ovació durant la última excursió en una fábrica de Vilanova. Segons aseguran, va quedarne tant satisfet, que ab una fábrica ja 'n va tenir prou, y fins li va semblar que no tenia necessitat de fer un discurs en la plassa com alguns s' havian proposat.

Segons ens han manifestat, l' estat major del senyor Balaguer, durant las últimas escursions, l' han format lo tabaquer senyor Figuerola, l' eminent orador y literato senyor Pons y Monteis y l' ex-mestre de noys y abuy dia investigador del paper sellat, senyor Geroni Tfanell. ¡Quin estat major mes menor!...

Ja tenen rahó 'ls que diuen que val mes anar sol que no pas mal acompanyat.

Tfanell... Pons y Monteis... Figuerola... Xana... ¡Quinas notabilitats té Barcelona!

Ens comensan á venir ganas de ferloshi l' auca.

Estém tant enterats de la seva vida y miracles...

¡Ay si comensém á treurer drapets al sol!...

Ja 'm sembla que sentho al regidor y al diputat provincial qu' hagin de donar lo *bon giorno* á don Amadeu, en nom de las corporacions de las quals ells forman part.

—Senyor: *Barcelona... En nom de la ciutat de Barcelona... Barcelona representada en nosaltres...*

¡Bola va, caballers!

La Diputació d' estranquis ha acordat fer lluminarias.

Et Bernardus dixit:

fiat lux!

Et lux facta fuit.

¡Oh casualitat entre todas las casualitats!

Don Amadeu ve precisament quan tant l' ajuntament com la diputació provincial son artificials.

Lo sufragi universal fuig de la monarquia com lo frare dels *Magiares* de aquell soldat tant alt.

La diputació artificial vol, desitja, que 'l frontis del edifici estiga il·luminat com lo dia que 's vá promulgar la constitució.

Lo entussiasme que hi deurá haber deurá se 'l mateix que hi va haber per la referida constitució.

Ens agradará veurer ben il·luminadas las fatxadas de la casa de la ciutat y del palau de la Diputació, perque á nosaltres ens agrada molt la llum y la claror.

¡Llum, llum! ¡Volem llum! Com mes llum hi hagi mes resaltarà la ilegalitat de las corporacions provincial y municipal de Barcelona.

Devant de un aparador.

—¿Qu' es aquell quadro?

—Lo retrato del rey Amadeu. Val 40 rals.

—¡Ell no fos mes car! ¡Y quin march mes hermós que té!

—¡Oh, sí! Ja te 'l pots mirar: val 80 rals.

—Donchs digas que mes val lo march que no pas lo retrato...

En lo mateix aparador.

—Noy, mira quin retrato del rey Amadeu.

Un curt de vista:

—No 'l puch veurer.

Lo retrato del rey Amadeu que s' ha posat á la venta ha tingut molt poca acceptació.

Don Amadeu, aseguran que anirá á veurer la fábrica del regidor progressista, senyor Reig, per qual motiu aquet senyor está fent grans obras. Diuen que ha *aconsellat* als seus obrers que 'l dia de la visita *real* regalin una décima al personatge regi.

Asseguran que 'l *consell*, la *indicació*, ha sigut acceptada y que l' encarregat de radactarla es don Víctor Balaguer, poeta y director de comunicacions.

Vaja, veusaquí uns obrers que segueixen los consells de la *Federació*, de no ficarse en política gens ni mica.

Lo senyor Arabio Torre va proposar als diputats bernardins, que s' oficiés al ajuntament gamindich perque aquet fes sortir 'ls gegants lo dia de l' arribada de don Amadeu.

La intenció es bona, pero 'l senyor Arabio s' habia de recordar de que allí ahont hi ha progressistas y arcaldes perpetuos, no 's necessitan gegants.

En Rabella volia que hi anessin las trampas.

¡Ah, si, prou!
¡Trampas, trampas, tot son trampas!
¡Aixi 's diuhen las veritats!

Fransa ja ha pagat 300,000,000 de franchs, import del tercer plasso de la indemnació de guerra.

Napoleon tercer segueix guapo, bó, fresch, gras y RICH.

¡Ferré y Lullier han sigut condemnats á mort!...

La gent d' ordre necessita víctimas y 'l consell de guerra de Versalles, estupit com tots los consells de guerra, ha firmat duas sentencias de mort.

La Comune fusellant als rehens en mitj de la desesperació y venjant á sos germans, era salvatge, bárbara, idiota, cruel.

La societat francesa decapitant dos homens á sanch freda, ab tota premeditació, es civilisadora, elevada, digna, ilustrada...

¡Ah, miserables!
¡Algún dia presenciareu un drama, aixis com are so's heu vist lo prolech!

Urbain y Trinet han sigut condemnats á traballs forsats.

Endevant. Aneu fent. Ja s' acabarà.

¡COMPAREM!

¡Qui com ell! ¡Si 's trobés en lo meu cas!... Ell va en cotxe. Jo vaig á peu y ab prous feynas porto espardeñas.

A n' ell tota la gent oficial l' obsequia tant com pot. A mi no 'm deixa dormir tranquil y moltas vegadas 'm porta al ponton ó 'm fa emigrar.

Ell es obsequiat ab grans dinars, jo ab prou feynas puch viurer.

Ell viu en suntuosos palaus: jo habito en una mala bohardilla, ahont ab prous feynas hi entra l' aire porque no mori asfixiat.

Ell jeu sobre tous matalassus, en llits luxosos: jo descanso en un mal catre ahont la tela 'm fa de matalás.

Ell se 'n va al llit y 's lleva quan vol: jo 'm llevo ab las gallinas y no me 'n puch anar á descansar fins que hi fet la tasca.

Ell té criats: jo tinch amo.

Ell cobra: jo pago.

Ell mana: jo si 's plau per forsa haig d' obedir.

Ell viu y está gras, roig y fresch: jo l' haig de mantenir.

Ell no fa res y té un sou que fa por: jo á duras penas guanyo sis ó vuit rals al dia...

¡Qui com ell!

¡Si 's trobés en lo meu cas!...

Un esclau del treball.

Es curiós lo següent suelto de la *Igualdad*:

«¡Al fi se 'n ha anat! És possible que la temperatura 's sostinga asfixiant, qu' estiga oscur lo cel y qu' la capital d' Espanya segueixi plena de mals; pero es lo cert (¿será ilusió?) que 'ns sembla suau la atmósfera, pur lo blau del espay, y tranquila y agradable la naturalesa, com quan fuig lluny la tempestat, ó com quan una locomotora corra ab velocitat cap á Albacete.»

«Será ilusió, pero abuy 'ns sentim mes contents que no pas ahir, com si 'ns haguessen tret un cástich de sobre, imposat per la injusticia ó per la desgracia. ¿Si será porque s' ha publicat l' amnistia?»

«Lo gust seria cumplert si seguissim aixís, alegres, per tota una eternitat.»

«¡Ulls que 't vegeren marxar!... Pero no, no han tingut semblant fortuna los nostres ulls, encara que 'ns basta 'l testimoni dels nostres cors.»

«Los viatges de la cort apartan de la capital, al menys durant alguns dias, als cortesans.»

«Tal vegada siga aquet lo motiu de la nostra alegria.»

«Si 's quedessen tots per aquets monts de Deu, se 'ns figura que 'l pais hauria guanyat molt, y poch menys si se 'n quedessen diferents y encara una mica si s' hi quedés algú!»

¡Ay senyor! ¡No podém dirho nosaltres d' aquesta manera!

¡Com hi ha mon, lo senyor Gomis, diputat per la provincia de Tarragona, es un home molt célebre.

Ha enviat una circular als arcaldes de fora, que 'ls dich que n' hi ha per llogar cadiras.

¡Quin fabricant d' esprit públich n' hi ha de aquet bon home!

Per aixó y votar las quintas després d' haber promés que no las votaria, 's pinta sol.

L' *Eco del progres*, diari de la cort, demana que 'n Sagasta torni á ser ministre.

¿Y d' aixó 'n diuhen 'l *Eco del Progres*? Milló 'n dirian l' *Eco d' eu Sagasta*.

Asseguran los amadeistas recalcitrants, que 'l principal desitj de son senyor esconeixer personalment als provincians.

Ens sembla que si arriba á haberhi recepsió, la formula per saludarlo hanria de ser aquesta: Me alegro de coneixel.

Hi ha qui en la próxima vinguda de don Amadeu pensa regalar unas *sabatillas* brodadas á un altísim personatge.

Los recomanem la següent inscripció: A D. Fulano de tal, porque quan vinga l' hora de anarsen, vaja mes lleuger y no fassa tant soroll.

Lo papa estava malalt, pero ja está bó. Se veu que 'ls disgustos no 'l deixan viurer.

Ja tenim á la Assamblea francesa constituyente.

Constituyente, ¿eh?
¿Qué juguem que no 'us atreviu á proclamar la monarquía?

¡Apa, macos!

Diuhen que vindrá 'l *fratel-lo* de don Amadeu.

Ja ho veuhen si fem progressos, d' ensá de la nova dinastía. De 'n tant en tant, ens atrevim á fer l' home, llensant alguna qu' altre italianada.

Un diari de Madrid, *El Debate*, suposa qu' entre 'n Ruiz Zorrilla y 'ls federals hi ha un pacte porque don Amadeu no siga mal rebut en provincians.

Home, ¿qué 'ns conta?

Lo primer director progressista que hi ha hagut en l' Institut Provincial de Barcelona, ha sigut obsequiat ab un dinar.

Ni 'l senyor Castroverde, ni 'l senyor Llausas reberen tal obsequi: lo senyor Ortega y Espinós, com qu' es progressista, ja ha tingut apat. Lo senyor Llausas no hi era. Ben fet; hauria sigut fácil que hagués suferit una indigestió.

¿Qué fan, homens? ¡Vaja, entussiasmíntse! Es que ja 'ns comensan á tenir cremats.

Res, res, ningú s' entussiasma. Ningú guarneix, no 's fa cap arch, ni s' adorna cap balcó.

¡Vaja, son uns partidaris molt poch ardents!

Lo que estará bé, lo que farà goig, lo que deleitará ¡juy! será lo balcó de la tertulia progressista.

En Soler y Matas ha deixat un lleó de guix, manso, que á n' aquestas horas s' está bronsejant.

Sino que mentres lo duyan ¡oh fatalitat! se li va trencar la quá.

¡Un lleó esquat! ¿S' ha vist may lleó mes a proposito per la Espanya dels progressistas?

¡Quin disgust pe 'l senyor Figuerola!

Ja 'm sembla que 'l veig corrent á ca l' apotecari á buscar... dos quartos d' aigua-cuit. Perque ell se 'n cuida de tot aquet tinglado.

¡25000 DUROS! se calcula que gastará la diputació bernardina ab motiu de la vinguda de don Amadeu.

Perque ell... aixó si, no vol que 's fassin gastos.

Diu lo *Tradicional* de Valencia que l' altre dia en la plassa de Tetuan, á las cinch de la tarde, se varen sentir xiulets. Diu que no sab la causa. Nosaltres tampoch.

També assegura que ha emigrat als pobles vehins molta gent. Ab aquesta calor lo millor es anar á fora.

Lo diari *Mercantil* de Valencia diu que varen circular rumors de que s' habia intentat calar foch en lo palau ahont va anar á posar don Amadeu. La *Correspondencia Valenciana* ho assegura y afageix que ja las portas estaban mulladas ab aigua ras y que ja cremaban, pero que un sereno se 'n va adonar y la cosa no va tenir consecuencias.

Solució á la xarada del número passat

FI-RAS.

Telégramas de la «Campana de Gracia.»

Albacete 3 (1).

Molta cera. Han hagut de tancar tres progressistas que d' alegria s' han tornat boigs. ¡Viva!

Valencia 4.

Los progressistas no saben lo que 'ls passa. ¡Brrum...! Aixó ho han 33 vegadas.

Hi ha por de que á consecuencia de tant cridar se desarrolli una tisis traqueal.

Mal temps.

Tarragona 4.

Estém fent bugada. No hi ha cotxes y no sabém com sortir del pas. Haurem d' anar á peu.

A la hora d' entrar aquet número en prempsa no hem rebut cap telégrama de Cornellá.

La *Igualtat* per son cantó ha rebut lo següent:

No hi ha poble ni fetxa.

Ovació complerta; lo poble, l' exercit, las autoritats civils y eclesiásticas portan lo tren á coll y be; los arbres, las pedras, los edificis s' conmuehen; los *ausellets cantan*, los *nuvols s' aixecan*. Aixó es la fi del mon.

(1) Aquet telégrama y 'ls altres los hem rebut ab retrás; sent fora de Madrid don Victor Balguer, Director de comunicacions, no ho estranyem.

Vaja, estigan bons, fins al disapte si Deu vol.

Barcelona. Imp. de la V. y F. de Gaspar.

I. Lopez, editor.